

Ar tikrai elgiamės kaip Dievo vaikai?

Dievo vaikas nebijo nei gyvenimo, nei mirties, nes jo dvasinio gyvenimo pagrindas – dieviškosios išūnystės suvokimas: Dievas yra mano Tėvas, galvoja jis, ir visokio gėrio Autorius, Jis yra pats Gerumas. – Bet ar tu ir aš tikrai elgiamės kaip Dievo vaikai? (Kalvė, 987)

kovo 11 d.

Mūsų kaip Dievo vaikų padėtis mus skatina – vis kartoju – puoselėti

kontempliatyvią dvasią visuose žmogiškuose užsiėmimuose – būti šviesa, druska ir raugu, per malda, per apsimarinimą, per religinę ir profesinę kultūrą, – įgyvendinant šį siekį: kuo giliau esame pasaulio kūnyje, tuo labiau turime būti Dievo. (Kalvė, 740) Dirbant Dievui, reikia turėti pranašumo kompleksą, kaip jau esu tau sakęs. Bet, klausi, ar tai nėra puikybės apraiška? – Ne! Tai nuolankumo pasekmė, tokio nuolankumo, kuris mane verčia tarti: Viešpatie, Tu esi, kas esi. Aš esu niekas. Tu esi visa, kas tobula: galia, stiprybė, meilė, šlovė, išmintis, valdžia, orumas... Jei aš vienysiuosi su Tavimi, kaip vaikas, kai yra paimamas ant stiprių tėvo rankų ar į nuostabų motinos glėbį, tai jausiu Tavo dieviškumo šilumą, jausiu Tavo išminties šviesą, jausiu savo kraujyje tekančią Tavo stiprybę. (Kalvė, 342)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/ar-tikrai-elgiames-kaip-
dievo-vaikai/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/ar-tikrai-elgiames-kaip-dievo-vaikai/) (2025-04-21)